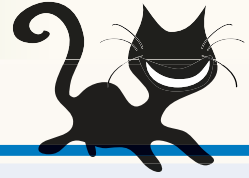

Ongeremde kinderpraat

Dood ... en ... leven

**Elke ochtend
staan de
jongens op om
te zien of er al
een spoor van
kittens is.**

Daar zit ik dan, thuis, alleen in de zetel voor een scherm... Ik woon de begrafenis via live-streaming bij van een vriend van de kerk. Het eerste liedje wordt ingezet en de tranen rollen al over mijn wangen. Juda komt naast mij zitten en bij het zien van de binnenkant van onze kerk vraagt hij: "Heuh? Mama, is't al zondag? Waarom kijken we naar de kerk?" "Nee, lieverd, 't is donderdag, maar dit is de begrafenis van Bart." Juda: "Bart? Nonkel Bart? Welke Bart?" Ik: "Nee, niet nonkel Bart, de Bart die mondharmonica speelde in onze kerk, maar je hebt hem al een jaar niet gezien..." De foto komt in beeld en Abel roept luid: "Jaaa, die ken ik! Die Bart ken ik nog!" Hij komt naast mij in de zetel zitten. Juda vraagt waar Bart nu is: "Is hij in die kist?" Ik leg uit dat zijn lichaam nog in de kist is, maar dat Bart ondertussen al gelukkig en zonder pijn bij de Heer Jezus is. Tegen dat het tweede liedje afgelopen is, is de zetel overvol. Allemaal zijn ze erbij komen zitten, stiller en respectvoller dan op eender welke zondagvoormiddag. Juda legt ijverig uit aan de anderen: "Daar is de kist, maar Bart is er niet meer in, alleen zijn lijf is daar nog." We huilen, we zien hun vriendjes afscheid nemen van hun nonkel, we huilen nog meer... Abel wordt heel boos. "Ik haat begrafenissen!

Ik haat deze begrafenissen!", tiert en brult hij. Ik zeg: "Je hoeft niet mee te kijken, mama wou graag kijken naar de begrafenis, maar jij moet niet hoor." Abel: "Maar ik wil wel, maar ik word er verdrietig van en ik haat begrafenissen!" "Ja, Abel, ik denk dat er weinigen fan zijn van begrafenissen, maar het hoort erbij..." Eli huilt, Abel huilt, Juda huilt, vooral omdat ik huil. Na de begrafenis begint Micha ook te huilen. Daar staan we dan allemaal in de gang (want Abel was boos naar de gang gelopen) te knuffelen en te huilen, om het prachtige wonder van Bart en om het verdriet van het moeten afgeven...

Het contrast kan niet groter, onze coronapoes is drachtig... en nog geen beetje. Ze heet Rayé, wat zoveel wil zeggen als 'Streepje'. Ik denk dat ze bijna moet bevallen en dat het er drie zullen zijn. Twee dagen later zijn er nog geen kittens. En de buik heeft de omvang aangenomen waardoor ik denk dat het er vier zullen zijn. Nog twee dagen verstrijken en ik herzie mijn prognose nog maar eens, we gaan voor vijf kittens. Elke ochtend staan de jongens op om te zien of er al een spoor van kittens is. Nee, ik bedoel niet een teken dat ze eraan komen, maar effectief een pad van kittens. De jongens zijn ervan overtuigd dat de

kittens geworpen worden en dus een spoor door het huis van kittens zullen vormen (wat hebben ze dat toch goed begrijpend gelezen in de boekjes die ik meebracht uit de bib!). Dan is het zo ver, op donderdagochtend (precies een week later) worden er met veel pijn en moeite vijf prachtige, getijgerde kittens geworpen! Niet in willekeurige hoeken, maar gewoon netjes in de doos met dekentjes die daarvoor voorzien was.

De jongens mogen om de beurt gaan kijken, niet allemaal tegelijk. Rayé laat veel toe, we mogen ze aaien en knuffelen vanaf dag één! Maa'r ze houdt alles nauwlettend in't oog. En ze laat een waarschuwend miauwetje horen als we de baby-Streepjes te lang vasthouden.

Ann Van Der Flaas